

[Litten Hansen.]

Wasp helikoptere. Eksporten af britiske reserverede til Centurion- og Saracen-tanks synes også fortsat.«

Tiden tillader desværre ikke yderligere dokumentation fra min side, men jeg vil endnu en gang henvise til SIPRI's publikationer, specielt det før omtalte bilag, som indeholder en fortegnelse over de våben, Sydafrika de sidste 25 år har modtaget fra Frankrig, England, USA, Italien og Israel.

Apropos Israel kan jeg kort erindre om den rapport, som det indflydelsesrige American Jewish Congress offentliggjorde for få uger siden under titlen »Arms Traffic with South Africa: Who is Guilty?«. Hensigten med rapporten er tydeligvis en retfærdiggørelse af Israels våbenhandel med Sydafrika, idet de starter med at spørge:

»Hvor omfangsrigt er Israels militære samarbejde med Sydafrika? Hvordan er det i sammenligning med de våben, andre lande sælger til Vorster-regimet?«

Og senere skriver de:

»Fordi de fleste af de lande, som sælger militært udstyr til Sydafrika, forsøger at skjule disse transaktioner, er det ikke muligt at lave en fuldstændig komplet rapport i øjeblikket. Men der er tilstrækkelig mange facts til at danne et mønster over strømmen af våben til Sydafrika og Israels andel i den.«

Om Vesttysklands andel skriver de:

»F. eks. har vesttyske firmaer i lighed med franske, italienske og amerikanske firmaer hele tiden solgt maskiner, værktøj og andet »ikke-militært« udstyr til The Atlas Aircraft Corporation, som er Sydafrikas eneste producent af militære flyvemaskiner.«

Eventuelt interesserede er velkomne til at låne rapporten. Der står meget andet godt i den.

Men det her er selvfølgelig kun den ene side af det, altså spørgsmålet om, hvorvidt der rent faktisk finder et sådant salg af våben og militært udstyr sted, for selvfølgelig gør der det, og den eneste grund til, at jeg har brugt så forholdsvis meget tid på dette spørgsmål, er, at der fortsat er visse folketingsmedlemmer og visse politiske partier, der ser en interesse i at benægte dette faktum, og som har brugt det som argument imod den danske stemmeafgivning i forbindelse med våbenembargoresolutionen i FN.

Fremskridtspartiets mand i det udenrigspoli-

tiske nævn, hr. Jørgen Junior, forsøgte oven i købet, ganske vist lidt kluntet, i sidste uge gennem onsdagsspørgsmålet at skabe tvivl om, at der finder en sådan våbenhandel sted mellem Sydafrika på den ene side og Danmarks EF- og NATO-allierede på den anden side. I den forbindelse min kompliment til ministeren for udenrigsøkonomi hr. Ivar Nørgaard for det formidabelt morsomme skuespil, han da opførte, da han som stedfortræder for udenrigsministeren undgik at svare på spørgsmålet overhovedet – vi skal jo ikke træde vores allierede over tæerne.

I virkeligheden er dette problem jo ikke et spørgsmål om dokumentation eller ikke dokumentation. Der er tale om nogle forskellige politiske holdninger og opfattelser. Det er formentlig ikke engang et spørgsmål om, hvorvidt de forskellige politiske partier går ind for eller er imod våbensalg til Sydafrika – måske bortset fra hr. Erhard Jakobsen. Jeg må desværre ikke fortælle, hvad hr. Erhard Jakobsen sagde i det udenrigspolitiske nævn, men jeg kan da nævne, at han i Berlingske Tidende er citeret for at have sagt, at resolutionen er udtryk for et håbløst forældet syn på Sydafrika.

Og så selvfølgelig bortset fra fremskridtspartiet. Det forbløffer os overhovedet ikke, at hr. Jørgen Junior har de synspunkter, han i dag præsenterede os for. Sådanne nogle synspunkter har han luftet tilstrækkelig tit. Men vi er lettere forbløffede over, at fremskridtspartiet har gjort ham til deres talsmand i denne sag. Vi har nemlig hidtil sagt, at vi ikke betragter fremskridtspartiet som fascistisk, men vi kan jo blive nødt til at ændre den opfattelse.

Det centrale omkring disse afstemninger er, at lille Danmark har formastet sig til at stemme for en resolution, hvor vores store EF- og NATO-allierede er ufordelagtigt omtalt. Hvad er sådan en holdning udtryk for andet end den værste kræmmerpolitik?

Jeg vil gerne indrømme udenrigsministeren og skiftende danske regeringer, at de nordiske lande gennem den førte politik vedrørende Afrika og specielt det sydlige Afrika igennem 1960'erne opnåede en placering i De Forenede Nationer, som er blevet værdsat i den afrikanske verden. Det gjaldt bemærkelsesvis nok ikke mindst, da den nuværende handelsminister hr. Per Hækkerup var udenrigsminister. Når denne situation er ved at ændres, skyldes det dog ikke i mindste måde, at udenrigsministeren i dag hedder hr. K. B. Andersen eller for kort